

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

πράξις 5

ПАКЕТЫ ОНОМІСТНІ
збірка

I Εισαγωγή

Σήμερα συμμιετέχουμε σε μια φτηνή αναπαράσταση της ζωής. Αυτό δεν είναι κάτι καινούριο. **Η διαφορά με προηγούμενες εποχές, είναι πως ο σύγχρονος τρόπος ζωής δεν εξαρτάται μόνο από τις πειθαρχικές ρυθμίσεις που επιβάλλει η πολιτική εξουσία.** Παλιότερα η κρατική βία, οι θρησκευτικές απαγορεύσεις, οι οικογενειακές παραδόσεις και ο διάχυτος κοινωνικός συντηρητισμός επόπτευαν και τιμωρούσαν κάθε αποκλίνουσα παραβατική συμπεριφορά, κάθε κίνηση που αναζητούσε την απελευθέρωση της. Το ευδιάκριτο των παραπάνω θεσμών, της αστυνομίας, της εκκλησίας, των νόμων και των παραδόσεων πιστοποιούσε την ύπαρξη ενός εμπόλεμου μετώπου.

Γινόταν άμεσα αντιληπτό ποιος είναι ο καθένας και τι αντιπροσωπεύει. Από τη μια οι δυνάμεις συντήρησης του καθεστώτος, τα αφεντικά και οι υπασπιστές τους και από την άλλη οι καταπιεσμένοι, οι εργάτες που γεννιούνταν και πεθαίναν εργάτες. Δεν υπήρχαν περιθώρια για το πλήθος των σιωπηλών. Όλοι γνώριζαν και βίωναν την εκμετάλλευση, και ο καθένας μπορούσε να πάρει θέση.

Πάνω σε αυτά τα ευδιάκριτα όρια ζωής γεννήθηκε το πρόταγμα της ταξικής συνείδησης και ορίστηκε το πλαίσιο του ταξικού αγώνα.

Οι επαναστάτες της εποχής, κομμιουνιστές και αναρχικοί, καλούσαν σε κήρυξη ταξικού πολέμου απευθυνόμενοι σε δεδομένες κοινωνικές φιγούρες (εργάτες, λούμπεν προλεταριάτο) που εξαιτίας των κοινωνικών συνθηκών και των κοινά βιωμένων καταστάσεων, αποτελούσαν το πιο πρόσφορο έδαφος για προπαγάνδα.

II Το ξεπέρασμα της επαναστατικής μνήμης και των βραδυπόρων συνηθειών

Όμως ο σκοπός του συγκεκριμένου τεύχους δεν είναι να κάνει ιστορική αναδρομή σε περασμένες εποχές και να τις αποτιμήσει. Άλλωστε αυτό έχει γίνει σε προηγούμενα τεύχη. Από εδώ και πέρα η επαναστατική μνήμη είναι χρήσιμη ως εμπειρία για να την ξεπεράσουμε. **Είναι η προϊστορία της επαναστατικής πάλης που αφήνουμε πίσω μας οριστικά.** Δεν μπορεί να γίνει η πυξίδα για τις ανεξερεύνητες χαρτογραφήσεις των νέων αρνήσεων και επιθέσεων που θέλουμε να εξαπολύσουμε. Γιατί η κυριαρχία αναβαθμίζεται κάθε μέρα καταλαμβάνοντας όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής. Όμως αυτό που μας προβληματίζει κυρίως δεν είναι η εξέλιξη της εξουσίας, αλλά η αδυναμία ουσιαστικής αντεπίθεσης από τη δική μας μεριά. Εδώ θέλουμε να σταθούμε. Να χτυπήσουμε αυτή τη διαρκή επανάληψη των κινήσεων μας, να διακόψουμε αυτή την φτηνή ανακύκλωση

στερεότυπων προταγμάτων και γραφικών αντιλήψεων. Όλα γύρω μας αλλάζουν με ρυθμούς fast food, αφού η ταχύτητα είναι μια από τις νέες θρησκείες της εποχής μας, εκτός από τους παλαιοαναρχικούς που επιμένουν να αναλύουν την πραγματικότητα με απόψεις που γυρίζουν πίσω στην εποχή του Μπακούνιν. Οι ίδιες βεβαιότητες, οι ίδιες αναλύσεις, οι ίδιες αναφορές και ρητορείς μέσα στα νυσταλέα και κουρασμένα έδρανα των αμφιθεάτρων. Επαναλαμβανόμενες Θεματολογίες-θυματολογίες όπως ο κίνδυνος της καταστολής και η αμυντική αλληλεγγύη, η απειλή των φασιστών και η συμπαράσταση στους μετανάστες, που ακόμα και όταν αναφέρονται σε καίρια και υπαρκτά ζητήματα αναλύονται με τον πιο αφοπλιστικό –ακίνδυνο τρόπο της επανάληψης και της συνήθειας.

III Τρείς αγαπημένες θυματολογίες, καταστολή, φασίστες, μετανάστες

i Ο «κίνδυνος» της καταστολής

Αυτά τα 3 ζητήματα, καταστολή-αλληλεγγύη, φασίστες και μετανάστες αποτελούν τις «αγαπημένες» θεματικές του χώρου. Ο αμυντικός τρόπος με τον οποίο αναλύονται είναι ενδεικτικός της ηττοπάθειας που έχει κατακλύσει κάποιους αντιεξουσιαστές.

Ξεκινώντας με την καταστολή, όλο και περισσότερο ακούγεται με μορφή ψιθύρων ότι «τα πράγματα έχουν αλλάξει», «οι μπάτσοι έχουν εξελιχθεί...», «μιας παρακολουθούν», «έχουν νέες τεχνικές, DNA, κάμερες, ...» κλπ.

Προφανώς είναι αλήθεια πως τα πράγματα έχουν αλλάξει. Η εξέλιξη νέων τρόπων και μεθόδων καταστολής και επόπτευσης είναι γεγονός. Αυτός όμως δεν είναι λόγος για να ανοίξει ο δρόμος για το βασίλειο του πανικού. Αυτό που πρέπει να αναρωτηθούμε είναι γιατί συμβαίνουν αυτές οι αλλαγές. Η καταστολή δεν είναι κάτι καινούριο, αποτελεί δομικό λίθο της εξουσίας. Όπως επίσης δεν αναλύεται απλά στην αριθμητική αύξηση των μπάτσων και των ΜΑΤ. Άλλα αποτελεί μια ολόκληρη ιδεολογία που βρίσκεται σε διαρκή «διαλεκτική» σχέση με τον εσωτερικό εχθρό. Η Ελλάδα λοιπόν ως κράτος-μέλος ευρωπαϊκών και πλανητικών συμμαχιών (Ε.Ε.-ΝΑΤΟ) βρίσκεται τελευταία και καταιδρωμένη όσον αφορά το νομικό της τρομο-οπλοστάσιο. Αυτά που συμβαίνουν τώρα εδώ και «καταπλήσσουν» ορισμένους, σε άλλες χώρες και για τους συντρόφους εκεί είναι ήδη πραγματικότητα εδώ και πολλά χρόνια. Σε κάποιες χώρες όπως η Ιταλία σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμα και η απλή κατοχή έντυπου ανατρεπτικού υλικού μπορεί να επιφέρει ποινές φυλάκισης. Βέβαια οι ευρωπαϊκοί τρομονόμοι φτιάχτηκαν κυρίως και έγιναν αποδεκτοί από τις κοινωνίες, πάνω στο γόνιμο έδαφος της απειλής της

ισλαμικής τρομοκρατίας (βόμβες στην Μαδρίτη και στο Λονδίνο κ.α.). Στην ελληνική πραγματικότητα ήταν και είναι αναμενόμενο ο τρομονόμος να ρυθμιστεί ενάντια στη μοναδική εσωτερική απειλή που υπάρχει, στις ένοπλες ομάδες αντάρτικου πόλης και στον αντιεξουσιαστικό χώρο. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια το επιθετικό κομμάτι του αναρχικού χώρου διαρκώς οξύνει τις επιθέσεις του τόσο σε συχνότητα όσο και σε ποιότητα. Η πραγματικότητα λοιπόν είναι πως προηγήθηκε η επιθετική κίνηση από τους αντιεξουσιαστικούς κύκλους και ακολούθησε η καταστολή. **Μια καταστολή που μετράει τις λιγοστές επιτυχίες της, είτε πάνω σε κακοτυχίες της στιγμής που μπορεί να συμβούν σε κάποιους συντρόφους, είτε πάνω στα δικά μας λάθη και τις απροσεξίες μας.** Δεν έχει εξυφάνει κάποιο πανούργο σχέδιο που προβλέπει τις κινήσεις μας, ούτε παρακολουθεί τους πάντες. Ο εσωτερικός φόβος που επικρατεί είναι μάλλον γιατί κάποιοι θεώρισαν την ενασχόληση τους με εξεγερτικές πρακτικές ως ένα παιχνίδι αδρεναλίνης παρά ως μια ουσιαστική απόφαση επιλογής ζωής.

Οπότε, μόλις τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν και για να μην παραδεχτούν την ελαφρότητα της ενασχόλησης τους και χάσουν τα παράσημα, τώρα επικαλούνται ευφάνταστα σενάρια καταστολής για να δικαιολογήσουν την απόσυρση τους στο βόλεμα των καφενείων.

Την ίδια στιγμή, οι βετεράνοι της φλυαρίας αγωνιούν για το κινηματικό μέλλον του χώρου και επικεντρώνονται στην άσκηση μιας μετριοπαθούς και αμυντικής αλληλεγγύης στους φυλακισμένους συντρόφους διαχωρίζοντας μάλιστα ορισμένους από αυτούς και αποσιωπώντας επιμελώς τις υποθέσεις τους. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της «αναρχικής» εφημερίδας «Διαδρομή Ελευθερίας» που στη στήλη της «ειδήσεις-σχόλια» λογοκρίνει τις αναλήψεις ευθύνης επιθετικών ενεργειών αλληλεγγύης, αποκρύβωντας τους λόγους και τους κρατούμενους για τους οποίους πραγματοποιήθηκαν.

Αν η αλληλεγγύη έχει «κουράσει» είναι γιατί ακριβώς ασκείται με αυτόν τον τρόπο εσωτερικής ανακύκλωσης και μιζέριας. Αντίθετα όταν αποκτά μια στρατηγική βάση και σχεδιασμό τότε δεν εγκλωβίζει τη δυναμική σε μια στείρα επανάληψη, αλλά αντίθετα δημιουργεί γέφυρες επικοινωνίας με νέους συντρόφους, αναδεικνύοντας όχι μόνο τα ονόματα των φυλακισμένων, αλλά την ίδια την αντίληψη των επιλογών της παραβατικής δράσης. **Είναι η ανάδειξη της κοινωνικής συνθήκης (εργασία, εκπαίδευση, καταστολή, οικονομία) που επιτίθονται οι επιλογές των φυλακισμένων συντρόφων.** Αυτά τα σημεία αποτελούν τα πιο καθαρά πεδία σύνδεσης με άλλα άτομα που και αυτά αρνούνται την ένταξη τους σε αυτήν την κοινωνία της αποχαύνωσης. Τελειώνοντας, αυτό που πρέπει να γίνει αντιληπτό, είναι πως η καταστολή δεν είναι ένα πρόβλημα προς επίλυση, αλλά το φυσικό τίμημα και το κόστος της επιλογής της δράσης μας.

ii Η «απειλή» των φασιστών

Το δεύτερο διαχρονικά αγαπημένο θέμα στο χώρο είναι οι φασίστες. Εδώ πρέπει να διευκρινίσουμε πως το ζήτημα του φασισμού με τη μορφή οργανωμένων ομάδων κρούσης περιορίζεται πάντα σε λίγες δεκάδες φασιστών. Ποτέ δεν αποτέλεσε μια απειλή που θα μπορούσε να πάρει κοινωνική διάσταση. Ακόμα και οι εθνικοεξάρσεις και τα πογκρόμι μετά από πανηγυρισμούς για αθλητικές «επιτυχίες» ήταν περισσότερο σύμπλεγμα της βλακείας και του κομπλεξισμού των «ελληναράδων» που βγήκαν και κυνηγούσαν αλβανούς, παρά αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης εθνικιστικής προπαγάνδας από τους φασιστικούς πυρήνες. **Με λίγα λόγια το οργανωμένο βίαιο κομμάτι τους, λειτουργεί συμμορίτικα χωρίς κοινωνικό εύρος και απεύθυνση.** Τόσα χρόνια οι λιγοστές τους πορείες, έχουν πάντα τον ίδιο λιγοστό κόσμο και το ίδιο περίσσευμα βλακείας, παρά τις άπειρες αφορμές και δυνατότητες που τους δίνονται διαρκώς να εκμεταλλευθούν πολιτικά κάποιες καταστάσεις (πχ το ζήτημα με την Μακεδονία). Όμως τα τελευταία χρόνια αρκετά συχνά πραγματοποιούν μια σειρά επιθέσεων σε στέκια και άτομα με μολότωφ και μαχαίρια. Αυτές οι προκλήσεις τους δεν μένουν αναπάντητες. **Σίγουρα πρέπει να γίνουν πολύ περισσότερα πράγματα, τα οποία δεν έχουν γίνει.** Όμως είναι γεγονός, πως κάποιοι σύντροφοι ορθά επιλέγουν και απαντούν με τον ίδιο τρόπο που τίθεται και η ερώτηση-πρόκληση. Διαλέγουν ως πεδίο τη νύκτα και ως επίπεδο το συμμορίτικο. Γιατί αντίθετα είναι στρατηγικό λάθος να αναδεικνύονται αυτές οι υποθέσεις στο «φως της ημέρας» με τη μορφή της φασιστικής απειλής του στυλ «οι φασίστες μαχαιρώνουν...», «οι φασίστες χτυπάνε στέκια...», «οι φασίστες ξυλοκοπούν». Και όμως αυτό συμβαίνει. Είναι θλιβερό και επικίνδυνο να κυκλοφορούν αναρχικές αφίσες με τη μορφή λίστας παραπόνων για το πόσο «κακοί» είναι οι φασίστες και πόσες φορές την έχουν «πέσει» σε στέκια και καταλήψεις. Αυτό θυμίζει περισσότερο καταγγελία και μαύρη διαφήμιση παρά ουσιαστική απάντηση. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα αφίσας που κολλήθηκε πρόσφατα από τους αναρχικούς από τις δυτικές συνοικίες της αθήνας και του πειραιά και περιείχε αναλυτική λίστα και ημερομηνίες για τα πεσίματα των φασιστών. Εκτός από την **ηττοπάθεια** που μετέδιδε, ήταν και ανακριβής. Γιατί στον αντίποδα αυτής της υστερίας «ότι οι φασίστες την πέφτουν παντού...» αποκρύβονται οι ανταπαντήσεις ορισμένων κομματιών του αντιεξουσιαστικού χώρου. Τα σπασμένα κεφάλια των φασιστών και οι εντατικές που έχουν πάει, τα πεσίματα στους χώρους τους και οι επιθέσεις στα γραφεία τους, εξαφανίζονται σαν να μην υπάρχουν για να μη χαλάσει η «καλή» μας και «δίκαιη» εικόνα προς την κοινωνία. **Ας σοβαρευτούμε, οι αφίσες δεν είναι «αλεξιμάχαιρες», ούτε η κοινωνία «συγκινείται»**

διαβάζοντας τες και προστρέχει στο πλευρό μας. Απλά τα φασιστάκια και οι βλακοσυμμιορίες τους γίνονται πιο «μάγκες» και περηφανεύονται για τα «κατορθώματα» τους που ή ίδια η παλαιοαναρχία τα «διαφημίζει». Γιατί η ορθόδοξη αναρχική απάντηση παραμένει πάντα η ίδια. Αφίσες και πορείες με την αόριστη πάντα απειλή «φασίστες θα σας τσακίσουμε». Όμως οι φασίστες δεν είναι αόριστοι, ούτε αόρατοι, έχουν όνομα, διεύθυνση, γραφεία και στέκια. **Στα πραγματικά προβλήματα χρειάζονται πραγματικές λύσεις.** Ο νοών νοείτο..

iii «Τσάι και συμπάθεια» στους μετανάστες

Οσον αφορά το ζήτημα των μεταναστών η ανακύρηξη τους ως το υπέρτατο καταπιεσμένο κομμάτι που χρειάζεται την αλληλεγγύη των αναρχικών, φλερτάρει επικινδυνά με τον ανθρωπισμό. Οι μετανάστες αποτελούν το σύμπτωμα μιας κοινωνικής συνιστώσας που παράγει ο καπιταλισμός και όχι ενα ενιαίο σύνολο ανθρώπων με κοινές αντιλήψεις και αξίες.

Είναι οι αποκλεισμένοι του συστήματος, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει πως επιλέγουν να περάσουν στην αντιπέρα όχθη της επανάστασης. Είναι θύματα της πιο άγριας εκμετάλλευσης, όμως αντί να συσπειρωθούν ώστε να αιμυνθούν και να αντιδράσουν αυτοί αναπτύσσουν ένα κομπλεξικό σύμπλεγμα κατωτερότητας που συχνά το εξωτερικεύουν είτε ενάντια σε άλλους μετανάστες που βρίσκονται σε χειρότερη μοίρα από αυτούς (άνθρωποι χωρίς χαρτιά) είτε γλείφοντας και ρουφιανεύοντας στα αφεντικά σαν πιστά και δουλοπρεπή τσιράκια, για να κερδίσουν την εύνοια τους.

Άλλωστε η φιλοδοξία και το όνειρο των περισσότερων μεταναστών είναι να μοιάσουν στους σύγχρονους νεοέλληνες. Γνήσιοι μικροαστοί που θέλουν να επιδεικνύουν την μικροιδιοκτησία τους. Δεν είναι τυχαίο πως στη συντριπτική πλειοψηφία των αναρχικών κινήσεων αλληλεγγύης στους μετανάστες οι άμεσα ενδιαφερόμενοι, οι ίδιοι οι μετανάστες, δεν συμμετέχουν. Όπως επίσης οι παραδόσεις και ο αξιακός τους κώδικας σε ζητήματα θρησκευτικής πίστης, οικογενειακού δικαίου και υποτίμησης της γυναίκας είναι τουλάχιστον αντιθετικά με τα προτάγματα των αναρχικών.

Όσο για εκείνους τους λίγους μετανάστες που στέκονται αξιοπρεπώς απέναντι στην εκμετάλλευση και την καταπίεση που υφίστανται, αυτούς τους αναγνωρίζουμε ως συντρόφους που στεκόμαστε μαζί ο ένας δίπλα στον άλλο. Δεν θα τους διαχωρίσουμε εμείς, ορίζοντας τους ως μετανάστες που χρειάζονται τη βοήθεια μας. Είμαστε συνεργοί στον

ίδιο αγώνα για την ανατροπή του υπάρχοντος χωρίς διαχωρισμούς και χωρίς εθνικότητες.

IV Κοινωνία και εξουσία

Επιστρέφοντας στο θέμα μας, το σημαντικότερο είναι να αντιληφθούμε πως η τάξη βασιλεύει και κυβερνά όχι μόνο στα γκλομπ των μπάτσων, στους σουγιάδες των φασιστών και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών.

Η τάξη βρίσκεται μέσα στις συνειδήσεις των υπηκόων της και εκφράζεται μέσα από τη σιωπή τους. Η δύναμη της εξουσίας βρίσκεται στην αποδοχή της από την κοινωνία κι όχι στην στρατιωτική επιβολή της. Γιατί η επιβολή γεννάει μια συγκεκριμένη αντίδραση, ενώ η αποδοχή γεννάει δημιουργεί συνοδοιπόρους. Η εξουσία το γνωρίζει αυτό καλά. Έχει «διαβάσει» την ιστορία των «κοινωνικών» συγκρούσεων που έχουν αποδείξει πως αν στριμώχνεις κάποιον στον τοίχο και δεν του δίνες επιλογές να ξεφύγει, θα σου αντεπιτεθεί με ότι έχει γιατί δε μπορεί να κάνει αλλιώς. **Αυτό είναι το νόημα της ρήξης των ορίων.** Όταν οι καταστάσεις φτάνουν στα όρια οι εξελίξεις είναι απρόβλεπτες. Απρόβλεπτες κι όχι απαραίτητα επαναστατικές. Σίγουρα όμως απορρυθμιστικές για την ομαλότητα του συστήματος εξουσίας. **Για αυτό η εξουσία ανέπτυξε μια τεχνική-επιστήμη της ομαλοποίησης και της συμμετοχικότητας.** Τα κέντρα εξουσίας είναι προσβάσιμα σε οποιονδήποτε επιθυμεί να γίνει στέλεχος τους και διαθέτει τις αντίστοιχες ικανότητες. Αυτοδημιούργητοι επιχειρηματίες, δημόσια πρόσωπα γόνοι φτωχών οικογενειών, κυβερνητικά στελέχη με αριστερόστικο παρελθόν, αποδεικνύοντας πως η εξουσία που διοικεί τις δυτικές μητροπόλεις έχει εγκαταλείψει τους ταξικούς φραγμούς. Έτσι ο προλετάριος έγινε ιδιώτης με πολλαπλές επιλογές, το εμπόρευμα εδραίωσε την κυριαρχία του, ακόμα και αν χρειάζεται για να το αποκτήσεις να υποθηκεύσεις ολόκληρη τη ζωή σου σε κάρτες και δάνεια, τα συναισθήματα και οι σκέψεις απέκτησαν ολική εξάρτηση από τους ρυθμούς της κατανάλωσης, ενώ οι επιθυμίες μεταφράζονται σε οικονομικές επενδύσεις. Και το κυριότερο, όλα αυτά δεν επιβλήθηκαν με τη βία, ούτε με το πιστόλι κολλημένο στον κρόταφο της κοινωνίας. Όταν σε κάποια συγκεκριμένη χρονική περίοδο η εξουσία μέσα στη φυσική κίνηση της διευρύνθηκε και εξελίχθηκε, η πρώτη της μέριμνα ήταν να επενδύσει εκτός από τα στρατιωτικά και οπλικά της συστήματα, στις νέες συλλογικές επιθυμίες της κοινωνίας. Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε πως οι αναφορές στην εξουσία και στην κοινωνία που φαίνεται να χαρακτηρίζονται ως ένα συμπαγές-ενιαίο σώμα-υποκείμενο, γίνονται για λόγους λεκτικής συντομίας. **Ούτε η εξουσία είναι ένα μονολιθικό σώμα που κλείνει ραντεβού με την ιστορία για να κανονίσει το πότε και το πως θα**

εξελιχθεί, ούτε η κοινωνία έχει ενιαίο πρόσημο υποταγής και βλακείας. Ουσιαστικά μιλάμε για πολιτικά ρεύματα και κοινωνικές συνιστώσες που μέσα από την κίνηση και τη στάση τους, η οποία ορίζεται από την επικράτηση της πιο ισχυρής εσωτερικής τάσης, αποκτούν συγκεκριμένο ρόλο στην ιστορία. Άλλωστε μέσα στην εξουσία, όπως και στην κοινωνία, υπάρχουν αντίρροπες δυνάμεις και ενδοεξουσιαστικές συγκρούσεις. Παρόλα αυτά, π.χ. σήμερα, όταν ορίζουμε την κυριαρχία, της προσδίδουμε τα χαρακτηριστικά της επικρατέστερης της τάσης, δηλαδή αυτή της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, κι όχι τα χαρακτηριστικά της μοναρχίας που μπορεί να έχει ως επίσημο πολίτευμα κάποιο κρατίδιο της Αφρικής.

ΤΗ ΗΛΙΘΙΑ ΙΔΕΑ ΤΗΣ «ΕΝΤΥΧΙΑΣ»

Επιστρέφοντας στο θέμα μας, στις νέες συνθήκες κυριαρχίας δεν πρέπει να επικεντρωνόμαστε στην ταξική ταυτότητα (εργάτες, μετανάστες) του πιθανού επαναστατικού υποκειμένου, αλλά στη διαδικασία του «γίγνεσθαι», δηλαδή στην επιλογή της επιθετικής ρήξης ή του συμβιβασμού της κάθε ατομικότητας. Για εμάς η κεντρικότητα της εργατικής τάξης ή των καταπιεσμένων γενικά και αόριστα είναι μια μεγάλη πολιτική πλάνη του 20^{ου} αιώνα. Αν μιλήσουμε με όρους νέων κοινωνικών υποκειμένων αυτοί θα είναι διαταξικοί όπως έιναι και το σύστημα που ζούμε. Ένα νέο κοινωνικό υποκείμενο που προελαύνει ως ο πιο διάσημος κομπάρσος, στο νέο σκηνικό, είναι το πλήθος των ενσωματωμένων. Το μοναχικό πλήθος των καταναλωτών ανεξαρτήτως ταξικής προέλευσης, από τον υπάλληλο μέχρι το στέλεχος, που η οικονομική τους διαφορά δεν τους εμποδίζει να είναι συμμέτοχοι στην ίδια ηλιθια ιδέα της «εντυχίας». Που ο καθένας, σύμφωνα με τα μέτρα της οικονομικής του δυνατότητας, θα καταναλώσει την εικόνα της ισχύς που του προσφέρει η κατοχή αντικειμένων, θα μοιραστεί τα ίδια πρότυπα, τα ίδια αστεία, τις ίδιες πόζες, την ίδια αφοπλιστική επιφανειακότητα, ενώ η αδιαφορία έχει γίνει ο κοινός τους τόπος, να σκέφτονται τη ζωή. Στο προηγούμενο τεύχος αναφερθήκαμε ενδεικτικά στον τρόπο αλλαγής της παραγωγής. Μιλήσαμε συνοπτικά για την άνλη εργασία και τον τριτογενή τομέα οι οποίες με τη σειρά τους διαμορφώνουν τη νέα οικονομία. Οι παλιές μορφές οικονομίας (στρατιωτική και πετρελαική βιομηχανία) υποκλίνονται στη νέα σύγχρονη δικτυακή (πληροφορική) οικονομία. Σχεδόν τα πάντα μεταφέρονται σε ένα άνλο τεχνικό περιβάλλον που οι εντάσεις δεν θα είναι πλέον ορατές. Και όπως κάθε εποχή, έχει τη θρησκεία της, έτσι και στο σήμερα περάσαμε από τον χριστιανισμό του μεσαίωνα στη μεταφυσική της τεχνολογίας του 21^ο αιώνα. Πλέον η «ψηφιλή» τεχνολογία παίζει κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση του σύγχρονου τρόπου ζωής. Τα επιτεύγματα της (κομπιούτερ, κινητά

τηλέφωνα, οικιακές συσκευές) διαφημίζονται ως τα μαγικά εισιτήρια που δίνουν πρόσβαση στο νέο κόσμο των σύγχρονων επιθυμιών, δυνατοτήτων, διασκεδάσεων και επιλογών. Άλλωστε στις δυτικές μητροπόλεις η εξαθλίωση των ανθρώπων δεν είναι κυρίως οικονομική, αλλά διανοητική και συναισθηματική.

Η ζωή μας πλέον δεν είναι μια αλληλουχία σκέψεων πράξεων και συναισθημάτων, αλλά διαδοχικές επαναλαμβανόμενες λειτουργίες. Είναι μια σειρά κανονικών καταστάσεων, ο διαρκής κύκλος παραγωγής-κατανάλωσης. Προκαθορισμένες διαδρομές, φράρια εργασίας, αποστειρωμένες ζώνες διασκέδασης, ελεύθερος χρόνος της πλήξης, τηλεόραση και ύπνος. Έτσι η καταπίεση και η εκμετάλλευση γίνονται πιο επικίνδυνες γιατί ασκούνται με τέτοιο τρόπο ώστε οι περισσότεροι γύρω μας δείχνουν ότι δεν τις αντιλαμβάνονται. Αυτή είναι η καινοτομία της σύγχρονης εξουσίας. Η νέα της ριτορική στο εσωτερικό του δυτικού κόσμου δεν είναι οι σφαίρες και το αίμα. Είναι ο διάλογος της δημοκρατίας, η φιλανθρωπία «επιφανών» προσωπικοτήτων, η διαφύλαξη των δικαιωμάτων, οι επιχορηγήσεις στις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, τα happenings στους δημόσιους δρόμους. Γενικότερα η εξουσία ως πολιτικό ρεύμα εξελίσσεται και κρατάει πλέον ως οπισθοφυλακή την αστυνομική καταστολή, ενώ τοποθετεί στους προμαχώνες τη νέα υπόσχεση της. Την υπόσχεση της συμμετοχικότητας στην κοινωνική ζωή, της πρόσβασης στα κέντρα εξουσίας, της κατανάλωσης στους ναούς του εμπορεύματος, της νέας κουλτούρας της χαράς, που υπαγορεύει ότι ο καθένας μπορεί να ζήσει υπέροχα στο σύγχρονο καπιταλισμό με τις νέες υπηρεσίες, τεχνολογίας και επιλογές διασκέδασης. Πραγματικά για όποιον αντικρύζει τη ζωή του στο αυτοκίνητο του, στο νέο του κινητό, στα «επώνυμα» ρούχα του, και στο υποθηκευμένο σπίτι του, όντως ο καπιταλισμός προσφέρει την «ευτυχία». Εδώ είναι και η διαφορά με τον βιομηχανικό καπιταλισμό. Ο σύγχρονος τεχνολογικός καπιταλισμός έχει ως κεντρικό πρόγραμμα του τον υπαρξιακό φιλελευθερισμό. Επενδύει την ανάπτυξη του στα αλλοτριωμένα «θέλω» των υπηκόων παρά στα πειθαρχικά «πρέπει» των κρατούντων.

VI Το «ενδιάμεσο» κράτος

Το life style είναι η νέα βία της νομιμότητας. Είναι άλλο ένα όπλο στην υπηρεσία της κυριαρχίας, δίπλα στις κλούβες των ΜΑΤ και τους δημιοσιογράφους. Έτσι αναδεικνύεται μια νέα μορφή εξουσίας. Είναι αυτό που εμείς ορίζουμε ως ενδιάμεσο κράτος. Το ενδιάμεσο κράτος όπως και το επίσημο παραδοσιακό διαθέτει τους δικούς του εκπροσώπους, φορείς και υπερασπιστές του.

Το χαρακτηρίζουμε «ενδιάμεσο» γιατί δεν είναι επίσημα θεσμοθετημένο. Είναι το σύνολο των μηχανισμών ουδετεροποίησης που προπαγανδίζουν τη «χαρούμενη» εικόνα του σύγχρονου τρόπου ζωής. Είναι οι διαφημίσεις που βομβαρδίζουν καθημερινά το οπτικό μας πεδίο με ατσαλάκωτες εικόνες μιας ψεύτικης ζωής, με χαρούμενα πρόσωπα που τρώνε ευτυχισμένα το πρωινό τους πριν πάνε στη δουλειά, είναι η σύγχρονη αστυνομική αρχιτεκτονική που χτίζει ένα απρόσωπο πεδίο μέσα στην μητρόπολη αποστειρωμένο από κάθε ανθρώπινο ίχνος. Είναι τα βασικά της πολεοδομικά υλικά, ο πανοπτικός έλεγχος, η ψυχρή αντανάκλαση των ειδώλων μας στα κτίρια καθρέφτες, η αίσθηση της επιβολής και η κατευθυνόμενη καθοδήγηση του οπτικού μας πεδίου που προσκρούει πάντα στα σημεία που αυτοί έχουν επιλέξει για εμάς. Είναι οι εμπορικές ζώνες κατανάλωσης όπου συρρέουν τα πλήθη των σιωπηλών ενσωματωμένων για να καταναλώσουν και να ανταλλάξουν πρόσκαιρα τον 8ωρο καταναγκασμό της εργασίας με την καινούρια collection ρούχων.

Είναι το θέαμα μιας φτηνής κουλτούρας που παρουσιάζει τη ζωή με μια αφοπλιστική επιφανειακότητα μέσα από στόματα που αναμασούν τους ίδιους πληκτικούς καθημερινούς διαλόγους της πλήξης και της κανονικότητας. **Να το πούμε πιο απλά. Αυτό που μας κάνει να ασφυκτιούμε με αυτή τη ζωή, δεν είναι μόνο οι διμοιρίες των MAT, οι τράπεζες και τα κτίρια τους, οι πολιτικοί και οι συνοδείες τους, είναι και αυτή η αφόρητη βλακεία που κυκλοφορεί ανάμεσα μας, αυτά τα ανέκφραστα πρόσωπα, οι σιωπές τους, η αδιαφορία, η εικόνα της ευταξίας, σε μια μητρόπολη που η ουσία της ζωής διαρκώς διαφεύγει.**

Το ενδιάμεσο κράτος είναι η διατήρηση αυτής της σιωπής με αντάλλαγμα τη φαινομενικότητα μιας χαρούμενης ζωής. Όμως είναι και κάτι παραπάνω. Είναι η διαχείριση της ευταξίας χωρίς την προσφυγή στη βία. Το ενδιάμεσο κράτος δεν είναι νομοθετήματα, δικαστήρια, φυλακές και μπάτσοι. Είναι η τακτική της διαμεσολάβησης αναγκών και επιθυμιών. Για αυτό είναι και πιο ισχυρό. Γιατί δεν είναι ορατό και αντιληπτό. Η πραγματική του συνεισφορά βρίσκεται στη συνολική αλλαγή νοοτροπίας μέσα στην κοινωνία, όπως ήδη την έχουμε περιγράψει. **Έτσι το ενδιάμεσο κράτος είναι ο κοσμικός ιεραπόστολος του σύγχρονου κόσμου. Διανύουμε την εποχή αποφυγής εντάσεων. Το παραδοσιακό κράτος είναι απολυταρχικό, σκληρό και γκρίζο. Το ενδιάμεσο κράτος είναι ελαστικό, ευέλικτο και πολύχρωμο. Και το πιο παράδοξο από όλα, είναι πως ένα μεγάλο μέρος της ιστορικής πολιτικής του κληρονομιάς εντοπίζεται σε παλιές ριζοσπαστικές αρνήσεις. Το ενδιάμεσο κράτος κατόρθωσε όχι μόνο να παραδειγματιστεί από τις αρνήσεις του 60 και του 70, αλλά και να νιοθετήσει διαστρεβλωμένα κάποιες από τις πρακτικές τους. Τα πολιτικά ρεύματα του 60 και του 70 παρεκλίνοντας από τον ορθόδοξο εργατισμό, έθεσαν στο κέντρο της σκέψης και της κριτικής τους**

όρους της ποιότητας της ζωής μας. Από τους καλλιτεχνικούς κύκλους μέχρι τα φοιτητικά κινήματα (Μάης 68) λέξεις και έννοιες όπως, η επιθυμία, η φαντασία, η ελευθερία έκφρασης, το «εδώ και τώρα», το δικαίωμα στη στέγη, η άρνηση της εργασίας, τα καλλιτεχνικά happenings στους δρόμους, η αναβάθμιση της ποιότητας της ζωής, τέθηκαν στην πρώτη γραμμή της αμφισβήτησης. Θεματικές οι οποίες απέκτησαν μεγάλο έρεισμα κυρίως στη νεολαία, γιατί διεκδικούσαν την ανατροπή στο σήμερα, έστω και ρεφορμιστικά, μακριά όμως από τις γραφειοκρατικές διαδικασίες της επίσημης αριστεράς. Αυτές οι αναζητήσεις με την πάροδο των χρόνων, όχι απλά ξέπεσαν στον εναλλακτισμό μιας χλιαρής διεκδίκησης, αλλά αποτέλεσαν ευρηματική πήγη σκέψης και ανάλυσης από τη μεριά της εξουσίας.

VII Σιδερένια γροθιά σε βελούδινο γάντι

Αξίζει να παρατηρήσουμε την αντιστοιχία στην ελλαδική πραγματικότητα. Οι ιδιωτικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί έχουν ως προγόνους τους τους ραδιοπειρατές, η διαφημιστική ριτορία χρησιμοποιεί επαναστατικά τοιτάτα «ζήσε την επιθυμία», «Η ευτυχία δε γράφεται με €», η free press (Athens Voice, LIFO, metro κ.α) αντιγράφει την αντιεμπορευματική διακίνηση των εντύπων δρόμου, οι εκδηλώσεις των μεγάλων δήμων με μουσικές σκηνές και happening πχ για την πανευρωπαϊκή μέρα μουσικής, «εμπνεύστηκαν» από τα street party, τα graffiti έγιναν νόμιμα και αποτελούν την καλλιτεχνική διακόσμηση της πόλης, η ορθόδοξη αλληλεγγύη των παλαιοαναρχικών σε αποκλεισμένα κοινωνικά κομμάτια μετατρέπεται στην πολιτική της νέας φιλανθρωπίας που ασκούν οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, οι παραδοσιακές διαδηλώσεις παροπλίζονται από την εμφάνιση του σιωπηλού κινήματος των bloggers. Ακόμα και η παραβατικότητα στους νεανικούς κύκλους «εγκαταλείπει» την αντιπαραγωγική της φύση και γίνεται ακόμα πιο κερδοφόρα και πιο καλά κρυμμένη από την επίσημη βιτρίνα της μητρόπολης. Τα παλιά drugs, η πρέζα και τα ψυχοφάρμακα (υπνοστεντόν, μπουμπλεκάν, αρντάν κλπ) υποχωρούν δίνοντας τη θέση τους στα smart drugs (ecstasy, mdma, τρυπάκια). Έτσι η κερδοφορία μεγαλώνει αφού από το παραδοσιακό αντιπαραγωγικό «λιώσιμο» στα παγκάκια και τις φέρμες στις πλατείες, τα smart drugs έχουν ως απαραίτητο συμπλήρωμα τα party και τα club. **Η αδιεξοδική κουλτούρα της οργής και του μίσους απ' τους παλιούς παραβατικούς κύκλους, δίνει τη θέση της στη χαζοχαρούμενη νόρμα του «περνάμε καλά και χορεύουμε».** Ταυτόχρονα τα ίδια άτομα μπορούν για όλη την υπόλοιπη βδομάδα να ενταχθύν κανονικά στην ομαλή ροή της παραγωγής είτε ως εργαζόμενοι, είτε ως φοιτητές, μέχρι το επόμενο party. Το ίδιο συνέβη και με το γήπεδο, παραδοσιακός χώρος συγκέντρωσης του παραβατικού

περιθωρίου. Οι παλιές τσιμεντένιες κερκίδες, οι χιλιογραμμένοι με συνθήματα εξωτερικοί τοίχοι, το «λούμπεν» στοιχείο των «αθλητικών» υποδομών, έδωσε τη θέση του στις νέες πολυτελείς εγκαταστάσεις γηπέδων, που συμπεριλαμβάνουν κάμερες και πολυχώρους διασκέδασης και θεάματος. Αυτά είναι λίγα από τα πολλά παραδείγματα της μεταστροφής των «φυσιολογικών» ή ακόμα και των παραβατικών όρων της σύγχρονης κοινωνικής ζωής υπό την εποπτεία του ενδιάμεσου κράτους.

VIII Η δημοφιλής θρησκεία του εναλλακτισμού

Τώρα αυτά που γράφουμε για κάποιους παλαιοαναρχικούς φαντάζουν ως ασήμαντες λεπτομέρειες. Για αυτούς το στοίχημα παίζεται στις μεγάλες κοινωνικές κινητοποιήσεις και στην κοινωνική δυσαρέσκεια. **Δηλαδή σε οτιδήποτε φαίνεται, απλά για να υπάρξει μονάχα μια στιγμή και μετά το ίδιο εύκολα να χαθεί.** Ο μύθος της εν δυνάμει εξεγερμένης κοινωνίας, υπάρχει για να δικαιολογεί τα φουσκώματα και τα «ξεφουσκώματα» των «κοινωνικών αντιστάσεων». Αντίθετα αυτό που υπάρχει ως γραφίδα της πραγματικότητας της επαναστατικής ιστορίας, είναι οι συνειδητές μειοψηφίες. Μειοψηφίες που αναλαμβάνουν να εντοπίζουν τα νέα σημεία εξέλιξης της εξουσίας, τις νέες της υποδομές και να εμβαθύνουν την ανάλυση τους. **Φυσικά η εμβάθυνση στις ιδέες υπάρχει παράλληλα με την εμβάθυνση στην αντίστοιχη επιθετική πρακτική.** Αντίθετα η παλαιοαναρχία αντιπροσωπεύει ένα πολιτικό πλαίσιο αποκλειστικής κριτικής των παραδοσιακών μηχανισμών του μονολιθικού κράτους, που δεν μπορεί να γίνει επικίνδυνη στην περίοδο της κυριαρχίας του ενδιάμεσου κράτους.

Μια αφελής αλλά και δημοφιλής άποψη της παλαιοαναρχίας είναι ότι «το κράτος επιβάλλει πρότυπα και παράγει συμπεριφορές στην κοινωνία». Για εμάς αυτή είναι η μισή αλήθεια. **Στην πραγματικότητα υπάρχει μια άμεση και διαρκής διαλλεκτική σχέση του κράτους με την κοινωνία**

Ειδικότερα όσον αφορά το ενδιάμεσο κράτος, τα όσα προβάλλει ως πρότυπα επιτυχίας δεν είναι παρά η προεικόνιση των νέων συλλογικών επιθυμιών της κοινωνίας. Για αυτό υπάρχει η αναγκαιότητα για έναν νέο επαναστατικό επαναπροσδιορισμό που θα διατηρεί σταθερή την αξία της επίθεσης και θα επεκτείνεται στο ενδιάμεσο κράτος. Αυτό γίνεται εντοπίζοντας τα νέα σημεία διεύρυνσης της εξουσίας. Βλέπουμε καθημερινά πως ο εναλλακτισμός γίνεται μια νέα δημοφιλής θρησκεία. Ο εναλλακτισμός ακριβώς επειδή φλερτάρει με τις «εναλλαγές» προσφέρει πολλαπλές πιθανές διεξόδους αποσυμπίεσης που αποσυμφορίζουν τις εντάσεις. Από τον εναλλακτισμό στα ρούχα και τη μουσική μέχρι τον εναλλακτισμό στην πολιτική σκηνή. **Η αντιπαράθεση γίνεται διαπραγμάτευση, η πράξη αποπολιτικοποιείται και η συνείδηση γίνεται κοινωνική ευαισθησία.** Οι

Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, οι δημοσιογραφικές αποκαλύψεις, η δημοσιοποίηση σκανδάλων, οι σιωπηλές διαμαρτυρίες, το κλείσιμο των φώτων, είναι εργαλεία για μια «υπό το νόμω» πολιτική βελτίωση των «κακώς κειμένων» της κοινωνικής ζωής, αποφεύγοντας αδιέξοδα που πιθανόν να άνοιγαν το δρόμο σε πιο εκκωφαντικές αμφισβητήσεις.

IX Ο Κλάδος των ΜΚΟ

Εδώ έχει ενδιαφέρον να κάνουμε μια μικρή περιήγηση σε αυτές τις νέες μεσολαβήσεις. Πολύ περισσότερο στην Ευρώπη, αλλά τώρα τελευταία και στην Ελλάδα ο κλάδος των Μ.Κ.Ο. ανάγεται σε ένα σημαντικό εργαλείο του ενδιάμεσου κράτους. Οι Μ.Κ.Ο. ήρθαν για να αναπληρώσουν το κενό της σοσιαλδημοκρατίας των κοινωνικών παροχών και του κράτους κοινωνικής πρόνοιας. Με κεντρική τους αιχμή τον εθελοντισμό αποτελούν το θρίαμβο του ρεφορμισμού. Προβάλλουν το «ανθρωπιστικό» τους έργο και τον ανιδιοτελή χαρακτήρα τους, ως αντίβαρο στο σκληρό πρόσωπο του καπιταλισμού. Θίγουν τα «κακώς κείμενα» του συστήματος προτείνοντας εναλλακτικούς τρόπους διαχείρισης των κρίσεων όπως σε θέματα περιβάλλοντος, ειρήνης, φτώχειας... Έτσι ακόμα και η έννοια της αλληλεγγύης μετατρέπεται σε φιλανθρωπικές δεξιώσεις σε πολυτελή ξενοδοχεία με μπράβους, πολιτικούς και επίσημες προσωπικότητες του επιχειρηματικού κόσμου που κάνουν «κατάθεση ψυχής» αγωνιώντας για τα παιδιά του τρίτου κόσμου και για τις εμπόλεμες ζώνες, πριν περάσουν στο μπουφέ με το χαβιάρι. Κι όμως οι Μ.Κ.Ο δεν είναι απλώς σύλλογοι για να «σκοτώνουν» την ώρα τους «εναισθητοποιημένοι» πλούσιοι, ούτε για να διευκολύνουν τις φοροαπαλλαγές τους. Είναι μια εναλλακτική πρόταση διαχείρισης του σύγχρονου τρόπου ζωής. Για αυτό και ο εντοπισμός τους από την επαναστατική κριτική δεν εστιάζει στις παρεκτροπές τους (οικονομικά σκάνδαλα και επιδοτήσεις), αλλά στην ίδια τη φύση της λειτουργίας τους. Στην αφομοίωση θεματικών της αμφισβητησιακής σκέψης και δράσης (αγώνας για το περιβάλλον, ενάντια στον πόλεμο...) και την επαναφορά τους ως ανθρωπιστική έκκλιση. Έτσι κάποιος που θα ήθελε να «ψαχτεί» για τις αρνήσεις του ενάντια σε αυτόν τον κόσμο, πιθανόν να γίνει μέλος των Μ.Κ.Ο που αυτοπροβάλλονται ως μια νέα μορφή διεκδίκησης της σωτηρίας του πλανήτη. Οι Μ.Κ.Ο. εκφράζουν πλήρως τη μετάλλαξη της σύγχρονης κυριαρχικής σκέψης. Δεν επιβάλλουν, χρησιμοποιούν.

X Από την κατάληψη στην κατάθλιψη

Όσα περιγράφουμε δεν είναι παράμετροι της εξουσίας, αλλά η νέα της ουσία, η καινούρια της ριτορική. Παλιότερα είχε γραφτεί πως ο

καλύτερος τρόπος για να εξουδετερώσεις τον πολιτικό σου αντίπαλο είναι να προσποιηθείς πως αγνοείς την ύπαρξη του, με λίγα λόγια να τον απαξιώσεις. Σήμερα η εξουσία εφήνυρε μια καλύτερη στρατηγική. Χρησιμοποιεί κομμάτια (ιδέες, συνθηματολογία) από τον εσωτερικό της εχθρό προς όφελος της. Επαναστατικά σύμβολα (σφυροδρέπανο, αλφάδι) κοσμιούν στάμπες σε επώνυμα ρούχα, φαινομενικές πολιτισμικές αντιθεσμίσεις (π.χ φεστιβάλ καταστασιακών καλλιτεχνών με την ονομασία «DESTROY ATHENS») σπονσοράρονται υπό την ευγενική χορηγία κρατικών φορέων, η αμφισβιητησιακή αναζήτηση ποιότητας των όρων της ζωής μας μετατρέπεται σε καταναλωτική κτήση αντικειμένων, οι λέξεις χάνουν την ουσία τους (επανάσταση στη γεύση, επανάσταση στην επικοινωνία, στην καθαριότητα...)

Όμως αυτό είναι και το τρωτό σημείο τέτοιων αρνήσεων. Όταν κάποιοι προσπάθησαν να ορίσουν την εξουσία όχι ως πράξη ενός εξωτερικού παράγοντα (κράτος) αλλά ως σύνολο σχέσεων δεν προώθησαν την ολότητα λόγου και πράξης.

Εγκλωβίστηκαν σε χλυαρές πνευματικές αναζητήσεις που εύκολα πέρασαν και αξιοποιήθηκαν στα χέρια του αντιπάλου.

Άλλο πράγμα είναι να προπαγανδίζεις επιθετικά και να πειραματίζεσαι για την αυτοοργάνωση της ζωής μας, και άλλο να θεωρείς πως αυτό το πραγματώνεις μέσα από τις διαδικασίες πχ μιας κατάληψης. Γιατί όσο καλές και αν είναι οι προθέσεις τέτοιων εγχειρημάτων, εκτός από αυτές που κατέληξαν να είναι τσιφλίκια κάποιων μικροεξουσιαστών του αντιεξουσιαστικού χώρου, τα υπόλοιπα αναγκαστικά θα αυτοαναλωθούν σε μια διαρκή κατάσταση φθοράς. Ο λόγος είναι απλός. Δεν μπορούμε να δημιουργούμε στατικές αντιθεσμίσεις σε ένα εμπόλεμο περιβάλλον, όπως αυτό της μητρόπολης. Αργά ή γρήγορα θα εγκλωβιστούμε μέσα σε αυτές. Θα μετατραπούν από μέσο αγώνα σε σκοπό. Αυτό συμβαίνει ήδη σε πολλές περιπτώσεις. Αρκετά στέκια και καταλήψεις έχουν μετατραπεί σε εναλλακτικά καφενεία με διαχειριστικές συνελεύσεις που αποτελούν ένα μικρόκοσμο της μεγάλης κοινωνίας με τα ίδια στερεότυπα, την ίδια ηθική και την ίδια νοοτροπία που υποτίθεται πως αντιπαλεύουν. Παράλληλα σε κάποιες άλλες, μεμονωμένες βέβαια περιπτώσεις, η ύπαρξη ενός στεκιού ή μιας κατάληψης, υποτίθεται πως πρέπει να εξασφαλίζει από όλους τους συντρόφους μια ιδιότυπη συνθήκη εκεχειρίας επιθετικών ενεργειών στην περιοχή που βρίσκεται το «αυτοοργανωμένο εγχειρήμα», με το πρόσχημα ότι θα αποτελέσει τον πρώτο στόχο της καταστολής.

XI Αποχαιρετισμός στους βετεράνους της φλυαρίας-η νέα δυνατή προοπτική

Αυτές οι προβληματικές συνιστώσες δεν μεταφράζονται ως μια νέα δογματική αντίληψη που απαξιώνει το συνολικό εγχείριμα της ποιοτικής αναβάθμισης της ζωής μας. Αντίθετα θεωρούμε πως αυτά που οραματίζομαστε μπορούμε ως ένα βαθμό, να το προεικονίζουμε στο διαρκές παρόν. Είναι ένα μεγάλο στοίχημα να δημιουργήσουμε έναν αυθεντικό υπαρξιακό ιστό. Αυτό όμως μπορέι να δοκιμαστεί μόνο μέσα από εγχειρήματα μιας επικίνδυνης και επαναστατικής ζωής, που ο καθένας θα βρίσκει τον εαυτό του στη διαρκή επιθετική κίνηση. Μονάχα εκεί, μέσα στην απόφαση για δράση γεννιούνται οι πραγματικές φιλίες και τα μεγάλα συναισθήματα. Είναι από τα λίγα στιγμιότυπα της αυθεντικής ύπαρξης μας. Όλοι αυτοί που επικαλούνται τα βαθυστόχαστα σχέδια και τις συνολικές σχέσεις, ας ψάξουν να βρουν τις πραγματικές αιτίες της αδράνειας τους πίσω από τη δειλία τους, τη βολική καθυστέρηση, τις εσκεμμένες αμφιβολίες, τις ακαδημαϊκές αμφισβητήσεις και τις ξεκούραστες αναβολές των καφενείων.

Μιλήσαμε πριν για τη νέα στρατηγική αναδόμηση του καθεστώτος και για τη διαλλεκτική του «ενδιάμεσου κράτους». Οι νέες μορφές επίθεσης της κυριαρχίας έχουν πολεμική διάσταση και αποτελούν το τέλος μιας ιστορικής (παραδοσιακής) παραβατικότητας, αλλά και την αρχή μιας νέας. Ανοίγουν το στοίχημα της προοπτικής για τη νέα επαναστατική παραβατικότητα. Για αυτό εγκαταλείπουμε πλέον την πολιτική ορθοδοξία και μιλάμε βιωματικά, οπλίζοντας νέες αφετηρίες σκέψης, συνείδησης και δράσης.

Δεν χρειάζεται κανείς διερμηνέα για να καταλάβει αυτά που ζει. Οι «σοβαρές» πολιτικές αναλύσεις περιττεύουν. Αυτό που χρειάζεται είναι η νέα χαρτογράφηση του εχθρού, τα καινούρια σημεία της εφόδου και η δική μας απόφαση να πράξουμε. Εγκαταλείπουμε τις κοινωνικές συγκυρίες κάποιας διαδήλωσης ή απεργίας στους κοινωνιστές παλαιοαναρχικούς για να κάνουν το μόνο που ξέρουν καλά. Το θλιβερό προσηλυτισμό τους με την παταγώδη αποτυχία στα μίζερα υπόγεια τους και τις (εγ)καταλήψεις τους.

Για εμάς η κατάλληλη στιγμή για επίθεση είναι το παντού και το πάντα. Θεωρούμε την επαναστατική βία, όχι ως ένα «εργαλείο» ή μια «μεταβλητή» του «πολύμορφου αγώνα». Η βία είναι το κεντρικό χαρακτηριστικό της επαναστατικής δράσης. Είναι η μετάβαση στην απόφαση να αλλάξουμε αυτό που ζούμε. Όλα τα υπόλοιπα μέσα, αφίσες, έτνυπα, εκδηλώσεις, συστρατεύονται μαζί της, για να την προωθούν, να την εξελίσσουν, να της δίνουν «λόγο», να την αναβαθμίζουν. Η επανάσταση δεν υπάρχει έξω από τη βία. Είναι η επιβολή του πραξικοπήματος της ενάντια στους αντιπάλους της.

Για αυτό οι βίαιες επαναστατικές μειοψηφίες ακόμα και αν δεν επιτύχουν μέσω της δράσης τους, την αριθμητική τους αύξηση, σίγουρα αποτελούν το μόνο «ασφαλή» τρόπο ανακοπής της ενσωμάτωσης μας στη νομιμότητα της τάξης και της πλήξης.

Εκεί αναζητούμε την **επαναστατική πρωτοπορεία** με την έννοια της διάχυσης νέων αντιλήψεων και νέων σημείων επίθεσης κι όχι με το παραδοσιακό σκοπό της καθοδήγησης. Άλλωστε κάθε αυθεντική πρωτοπορεία οφείλει να παράγει η ίδια τις συνθήκες του ξεπεράσματος της.

Προωθούμε τον **επαναστατικό ατομικισμό** στο εδώ και τώρα, γιατί είναι η επιθετική ανεξαρτησία του κοινωνικού μας χρόνου, μέσω της παραβατικής δράσης, από τον έλεγχο του χρονικού προγραμματισμού του καπιταλισμού.

Τονίζουμε την **επαναστατική αυτοπεποίθηση**, ακόμα κι αν είμαστε λίγοι εναντίον όλων. Το γεγονός αυό σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αναστείλει την άμεση δράση της επίθεσης. Εμείς είμαστε εδώ μιλάμε, γράφουμε και πράττουμε. Δεν προσπαθούμε να πείσουμε. Απευθυνόμαστε σε όσους νιώθουν το ίδιο με εμάς. Ότι πρέπει οπωσδήποτε να κάνουμε κάτι. Δεν ζητάμε τίποτα από την κοινωνία γενικά και αόριστα. Ούτε συμπαράσταση, ούτε κατανόηση. **Με το πραξικόπημα της δράσης μας σε καιρούς ειρήνης, διεκδικούμε νέα βλέμματα, νέες αρνήσεις, νέους συντρόφους.** Όλα τα άλλα υπολείπονται. Για αυτό το «εμείς» που εκφράζεται εδώ, δεν αποτελεί μόνο το «εμείς» μιας ομάδας ή συγκεκριμένων ανθρώπων. Είναι το «εμείς» μιας θέσης, μιας νέας τάσης, μιας δυνατής προοπτικής, του διάχυτου επαναστατικού αντάρτικου.

Κείμενο του συντρόφου Χρυσόστομου Κοντορεβυθάκη

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μια προσπάθεια καταγραφής κάποιων απόψεων για το ζήτημα των νυχτερινών ενεργειών επαναστατικής βίας. Οι νυχτερινές επιθέσεις φωτιάς ως πρακτική επαναστατικής βίας παρουσιάζονται ήδη από τις απαρχές της μεταπολιτευτικής περιόδου νιοθετημένες αρχικά από οργανώσεις ένοπλου αγώνα όπως ο ΕΛΑ (εμπρησμοί αυτοκινήτων «βορειοαμερικάνων») σε μια προσπάθεια διάχυσης τους προς το κοινωνικό σύνολο μέσω των εντύπων που εξέδιδαν (Αντιπληροφόρηση) και περιείχαν οδηγίες για την κατασκευή εμπρηστικού μηχανισμού αλλά και οδηγίες για προσεκτικό τρόπο δράσης και προφύλαξης των ενεργούντων σε αυτές.

Εκτός όμως από τις συγκεκριμένες οργανώσεις, τέτοιες πρακτικές λάμβαναν χώρα από μεμονωμένα άτομα ή συνευρέσεις ατόμων της ευρύτερης ριζοσπαστικής αριστεράς που σε ορισμένες περιπτώσεις συλλήψεων τύγχαναν ιδιαίτερα ευνοϊκών δικαστικών αποτελεσμάτων (σε ορισμένες περιπτώσεις δεν έμπαιναν καν φυλακή) λόγω της ευρείας κοινωνικής αποδοχής τέτοιων πρακτικών. Μια σημείωση που θα ήταν καλό να γίνει είναι η εξής: η προσπάθεια διάχυσης τέτοιων αντιλήψεων και πρακτικών προς την κοινωνία των δεκαετιών του 1970 και του 1980 και η αποδοχή εκ μέρους της έχει νόημα και λάμβανε χώρα γιατί σε σχέση με την κοινωνία του 2008 εκείνες οι κοινωνικές σχέσεις διακρίνονταν από έντονη ταξικότητα και μαζική συμμετοχικότητα στους μεταρρυθμιστικούς αγώνες προσδίδοντας στοιχεία ριζοσπαστικότητας, μαχητικότητας και απόρριψης σε μεγάλο βαθμό των μικροαστικών συμπλεγμάτων και της ευδαιμονίας του σύγχρονου τρόπου ζωής που απολαμβάνει η σημερινή κοινωνία.

Αργότερα στα τέλη της δεκαετίας του 1980 έως και τις μέρες μας η συγκεκριμένη πρακτική αποτελεί σημαντικό κομμάτι δράσης ατόμων, συλλογικοτήτων και ομάδων του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου οικειοποιούμενη από μεγάλα κομμάτια του, λόγω της απλότητας των μέσων τα οποία είναι ανευρέσιμα ακόμα και

σε ένα συνοικιακό σουύπερ μάρκετ(«με τα απλούστερα των μέσων (μπιτόνια με βενζίνη, μπουκάλια, στουπιά, γκαζάκια) μπορείς περά από απλός χειροκροτητής των 17Νοεμβρίτικων ρουκετών να μπεις και εσύ στο παιχνίδι»)Οι περισσότερες νυχτερινές επιθέσεις φωτιάς αποτελούν κυρίως έκφραση επαναστατικής αλληλεγγύης, αφού έχουν στον λόγο τους ως πρόταγμα την αλληλεγγύη σε διάφορους αιχμαλώτους του επαναστατικού πολέμου ενώ ορισμένες φορές αποτελούν απάντηση σε διάφορα ζητήματα επικαιρότητας (εκπαιδευτικό, εργασιακό, εξελίξεις σε χώρα του εξωτερικού και άλλα) .Πάνω στο ζήτημα της συγκεκριμένης πρακτικής έχουν προκύψει διαφωνίες επί ορισμένων ζητημάτων σε μερικά από τα οποία θα ήθελα να εκφράσω την άποψη μου.Ένα ζήτημα που ταλανίζει ιδιαίτερα τον επαναστατικό χώρο όχι μόνο όσον αφορά τις νυχτερινές ενέργειες τις επαναστατικής βίας αλλά συνολικότερα την επαναστατική βία, είναι αυτό της απεύθυνσης στον αστικό τύπο. Ορισμένοι κύκλοι θεωρούν πως η συγκεκριμένη πρακτική ανάληψης ευθύνης είναι αφομοιωτική αφού λαμβάνει χώρα συνδιαλλαγής με αστικό μέσο ενημέρωσης. Θεωρώντας όμως πως κάθε ενέργεια επαναστατικής βίας είναι μια ακόμη επιθετική κίνηση προς την κυριαρχία που ξεπερνά κατά πολύ τα όρια της νομιμότητας, η ανάληψη ευθύνης σε κάποιο μέσο του αστικού τύπου δεν είναι αφομοιωτική αφού οι ίδιοι οι δράστες από θέσεις ισχύος την επιβάλουν σε αυτό. Ενώ σε σχέση με τα αυτοοργανωμένα μέσα αντιπληροφόρησης ο αστικός τύπος έχει το πλεονέκτημα της μαζικότητας όσον αφορά τους αναγνώστες, επομένως η απεύθυνση σε κάποιο μέσο του επιτυγχάνει την σε μεγαλύτερο βαθμό δημοσιοποίηση της ενέργειας και τον λόγο της. Σε κάθε περίπτωση όμως οι δράστες δεν θα πρέπει να επιδοθούν σε ένα κυνήγι μονόστηλων γιατί τότε οι ίδιοι και οι ενέργειες τους θα ορφανέψουν από αντίληψη και η επαναστατική βία θα μετατραπεί σε ένα παιχνίδι αδρεναλίνης.

Επίσης άλλο ένα ζήτημα είναι αυτό της υποβίβασης των συγκεκριμένων ενεργειών στο επίπεδο του καθαρά συμβολικού ξεγυμνώνοντας τες από το πρακτικό αποτέλεσμα που αυτές προκαλούν. Θεωρώ πως κάθε ενέργεια επαναστατικής βίας εμπεριέχει το συμβολισμό του μίσους και της διάθεσης για καταστροφή αυτού του κόσμου και ανάλογα με το στόχο (τράπεζα, εφορία, πολυτελή αυτοκίνητα) την αντίληψη που έχουν οι δράστες για την θέση του στο στρατόπεδο της κυριαρχίας.

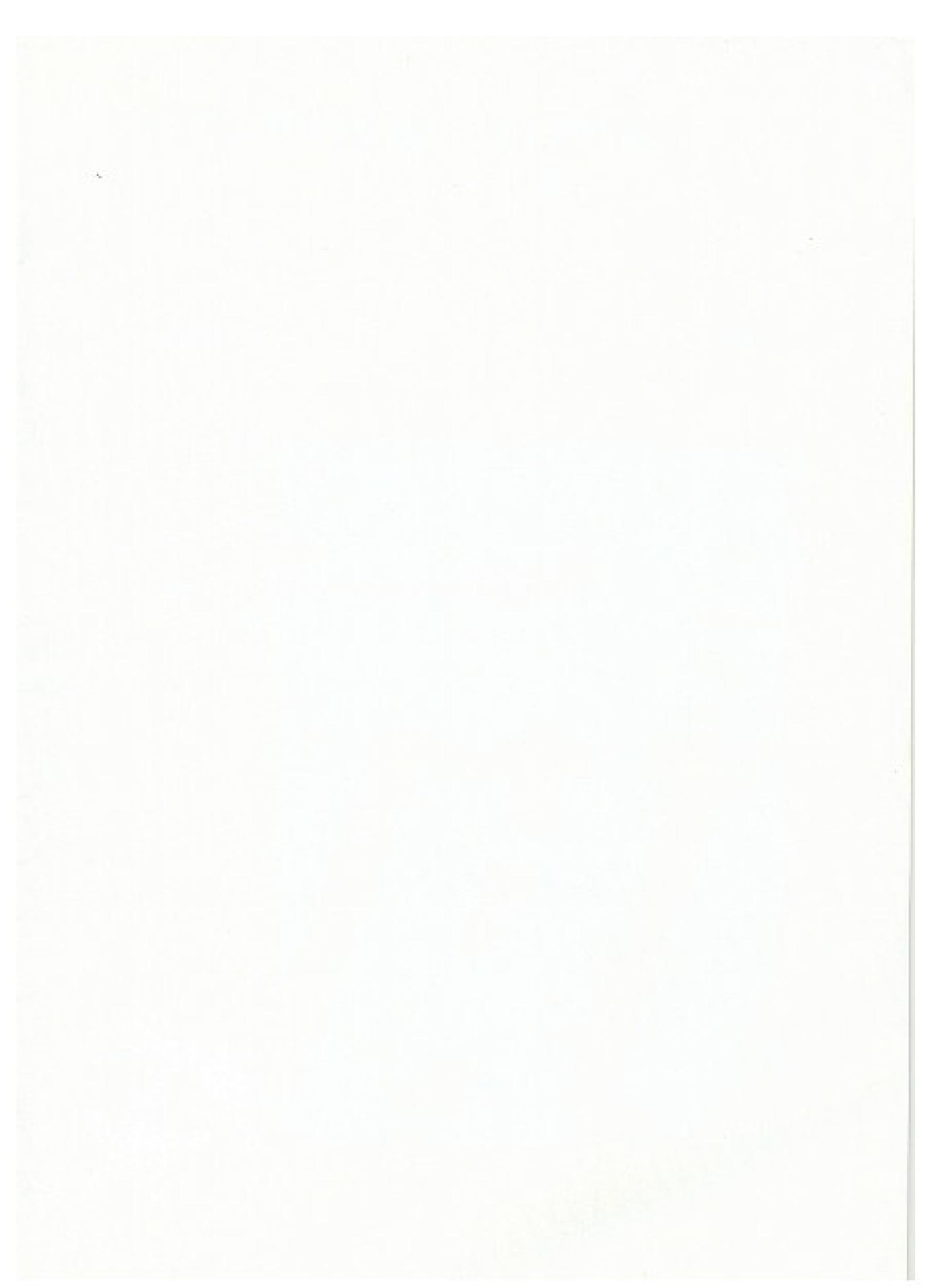
“Ομως από την άλλη η καταστροφή ενός στόχου εμπεριέχει την πρόκληση υλικών ζημιών που στον κόσμο της οικονομίας έχουν την χρηματική τους μετάφραση. Ανάλογα με το αν ο στόχος είναι κινητός (αυτοκίνητα) την πλήρη καταστροφή του ενώ αν ο στόχος είναι ακίνητος (τράπεζα, εφορία) την «απόσυρση» για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, διαταράσσοντας την σχέση επιβολής της κυριαρχίας.

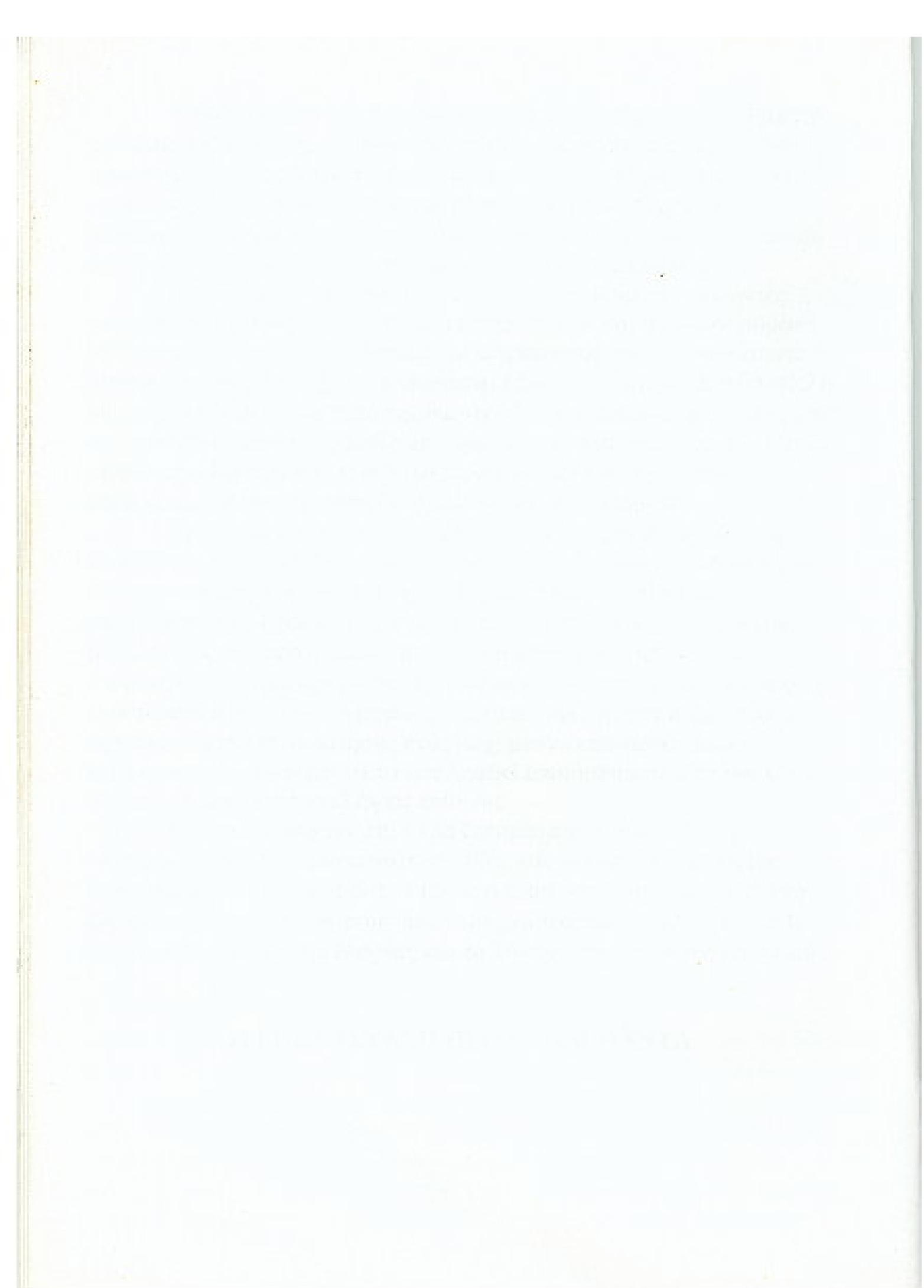
Εξάλλου, εάν κάποιοι θεωρούν τις συγκεκριμένες ενέργειες καθαρά συμβολικές, το ίδιο θα πρέπει να κάνουν και με άλλες μορφές αγώνα (καταλήψεις, διαδηλώσεις) μετατρέποντας τον αντικαθεστωτικό αγώνα σε καθαρά συμβολική υπόθεση. Τέλος στο ζήτημα που θα ήθελα να αναφερθώ είναι και αυτό της διαστρέβλωσης και συκοφάντησης των νυχτερινών επιθέσεων φωτιάς από ορισμένους που θεωρούν, ότι τέτοιες ενέργειες είναι έξω από κινηματικές λογικές αγώνα, ορίζοντας το τι είναι κίνημα βάσει ποσοτικών όρων και όχι συνείδησιακών.

Πρώτα από όλα για το αν μια ενέργεια θα χαρακτηριστεί ως κινηματική δεν εξαρτάται από τον αριθμό των δραστών αλλά από το αν το σκεπτικό και οι αναφορές της ενέργειας έχουν κινηματική συνείδηση. Τώρα όσον αφορά τις νυχτερινές ενέργειες επαναστατικής βίας, που εκ των πραγμάτων είναι ολιγάριθμη η συμμετοχή των ατόμων, οι δράστες πρέπει σαφώς να διαθέτουν κινηματική συνείδηση, ενώ παράλληλα οι συγκεκριμένες ενέργειες συμβάλουν σημαντικά στην κατεύθυνση της συγκρότησης ενός μαχόμενου επαναστατικού κινήματος. Αυτό μπορεί να το αντιληφθεί οποιοσδήποτε από τον λόγο που εκφράζεται στις αναλήψεις ευθύνης.

Σίγουρα υπάρχουν και άλλα ζητήματα που αφορούν τις νυχτερινές ενέργειες επαναστατικής βίας και την επαναστατική βία γενικότερα, που ο χώρος αυτού του κειμένου δεν μπορεί να τα καλύψει. Ζητήματα όμως που αφορούν μόνο τους επαναστάτες καθώς αυτοί τα θέτουν στο τραπέζι της θεωρίας και τα λύνουν στο πεδίο της πρακτικής.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΟΣ ΠΙΑ

Τρία τετράγλωσσα

τετραγλωσσούς ποίησης

της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνίας

Αφιερωμένο στους συντρόφους που βρίσκονται στα μετόπισθεν της παρανομίας

Απρίλης 2008